

noget at erindre imod den høje Stilling, som Dommerne saaledes har faaet i Lovforslaget, men det forekommer mig rigtig nok i allerhøjeste Grad uforstandigt fra de Herrer Juristers Side, at det har været saaledes, at overalt, hvor Jurister er optraadt med Hensyn til dette Lovforslag, hvor de mødes med Tillid i en saadan Række af Tilfælde, er de i den Grad misundelige paa de enkelte Punkter, hvor dette Lovforslag direkte har givet Lægen en langt større Stilling, end han har faaet gennem tidligere Straffelove. Jeg maa takke Justitsministeren for den Tillid, han har vist Lægerne ved den Maade, hvorpaa han har behandlet Lovforslagets § 17 og § 18. Jeg tror, det er rigtigt, naar Ministeren har taget Skridtet fuldt ud ved at lægge saa meget som muligt paa den lægelige Sagkundskab ud fra den Betragtning, at hvis overhovedet nogen kan afgøre, hvad der her er retfærdigt og formaalstjenligt, er det Lægerne. Det er muligt, at Opgaven er uløselig; Begrænsningen af Sindssygebegrebet er paa visse Punkter umulig, og den rette Behandling af de forbryderiske Psykopater er meget vanskelig at angive. Men kan der findes en Løsning, er dog den Stand, som i langt den største Grad har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, den eneste, der kan forsøge. Jeg erkender, at i dette Tilfælde kan der kun blive Tale om et Forsøg paa at løse dette vigtige Spørgsmaal. Og der er jo ogsaa det behagelige, at hele den psykiatriske Videnskab herhjemme, som i lange, lange Tider har hvilet paa et rent filosofisk Grundlag, nu hviler udelukkende paa et naturvidenskabeligt Grundlag. Der ved gøres den langt mere objektiv, langt mere sikker i sine Domme.

Men der er et Punkt, paa hvilket jeg mener, at den højtærede Justitsminister burde være gaaet længere, det er med Hensyn til de Krav, der maa stilles til Lægerne ved Bedømmelsen af de foreliggende Sager. I § 17 gives denne Bemyndigelse til Retslægeraadet eller andre dertil autoriserede Læger, men allerede i § 18 tales der om en ganske almindelig Lægeerklæring. Naar Lægerne skal paa tage sig dette store Ansvar, mener jeg ogsaa, at de Lægeerklæringer, som findes

omtalt i § 18, maa hvile paa det samme Grundlag som det, de i § 17 hviler paa.

I det hele taget er jeg altsaa tilfreds med den Stilling, den højtærede Justitsminister indtager, naar han optræder med skriftlige Arbejder. Hans mundtlige Foredrag havde jo en ganske anden Karakter. Nu havde han tildelt Lægerne saa meget godt gennem det skriftlige Arbejde, han her saa smukt har præsteret, men ikke mindre end to Gange i sit nys holdte Foredrag vendte han sig skarpt mod Lægerne.

Lægerne havde en monopoliseret Stilling her i Samfundet. Da den højtærede Justitsminister kom ind paa det Emne, kom jeg til at tænke paa det ærede Medlem af dette Ting Hr. Svend Nielsen. Jeg vilde synes, at det var en uhyre naturlig Alliance, om den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen forenede sig om at gennemføre fri Lægenæring her i Landet (*Justitsministeren* [Steincke]: Vor Herre bevares!). Ja, vor Herre bevares, men saa skulde man ogsaa stille med dette om Lægernes monopoliserede Stilling, naar man overhovedet ikke tør indlade sig paa at give fri Næring paa dette Felt. Naar man ikke vil indgaa denne Alliance, skal man lade være at komme med den Slags Ting.

Og saa var det Lægernes sociale Interesseløshed. Social Interesseløshed! Det er jo saaledes, at hvad mange staar og taler om, det udøver Lægerne gennem deres naturlige Kald, Taler er jo ikke tilstrækkeligt til at hjælpe paa social Nød. Lægerne er dem, der rent naturligt kender mest til det, og de har udrettet et meget stort Arbejde paa dette Felt. Men, som sagt, den højtærede Justitsminister skal holde sig til skriftlige Arbejder, det vil han staa sig ved i allerhøjeste Grad.

En af de Ting, de høje Jurister i dette Ting har angrebet Lægerne for, er, at Lægerne har taget fejl i meget — det ærede Medlem Hr. Rytter svælgede i et enkelt Tilfælde og vendte og drejede det paa alle tænkelige Maader. Men er det en Begrundelse for, at Lægerne ikke skulde kunne løse den Opgave, de er sat til? Det manglede bare! Tænke sig, hvor vi har haft uheldige Justitsministre, der